

Հովհաննես Թումանյան

Գերասան Ադամյանի մահը

«Մեռնել-քնել»

Համլետ

Ոգևորողն ընկավ արդեն,
Եվ լոեցին նորա հետ
Սիրո տանջանք, գայրույթ ու քեն
Լիր, Օթելլո և Համլետ:

Մեռավ քնեց, հանգստացավ.
Որպես աղմուկ կենդանության,
Մեռելության միջից անցավ
Եվ չքացավ հավիտյան:

Էլ չի լավիլ նորա ձայնը

Իմաստներով ոգեշունչ,
Հավերժացավ աստվածայինը,
Մնաց դիակն անմոռունչ:

Եվ կրհանգչի լուռ և անշարժ
Գերասանը քարի տակ,

Բայց կպատմի քարն ապառաժ
Մրրկալից հիշատակ:

Եվ այցելուն պիտի կանգնե
Շիրմի առջև փառագոչ,
Սրտի խորքից բացականչե

Ձայնով հպարտ ու դողող
«Ոսկերացդ հանգիստ,
Աննման արտիստ»:

1891